

NOWOŚCI WYDAWNICZE

» L. Albański,
M. Kowalski (red.),
**WSPOMAGANIE
PEDAGOGICZNE
NIEDOSTOSOWANYCH
SPOŁECZNIE. Teoria i praktyka**, Jelenia Góra 2010

Ze Wstępu

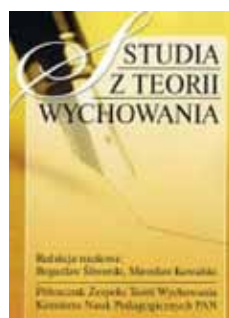
Problem niedostosowania społecznego znajduje się od wielu lat w centrum uwagi przedstawicieli takich dziedzin nauki jak: socjologia, psychologia kliniczna, kryminologia, czy pedagogika resocjalizacyjna, a także praktyków odpowiedzialnych za wychowanie, opiekę i kształcenie dzieci i młodzieży.

Współczesna wiedza o zjawiskach zaburzenia zachowania i społecznym niedostosowaniu, dzięki podejmowanym badaniom empirycznym, jest wzbogacona. Dysponujemy znaczną wiedzą dotyczącą czynników etiologicznych (biopsychicznych, socjokulturowych, sytuacyjnych). Zasadniczo brakuje publikacji dotyczących profilaktyki i wspomaganie pedagogicznego jednostek wykazujących nieprzystosowanie.

Niniejsze opracowanie stanowi próbę podjęcia pogłębionej refleksji nad wybranymi zagadnieniami związanymi z niedostosowaniem społecznym i wspomaganie pedagogicznym jednostek z zaburzonym zachowaniem.

Ponadto praktycy pracujący z młodzieżą niedostosowaną społecznie prezentują działania profilaktyczne, opiekuńczo-wychowawcze oraz resocjalizacyjne, które mają na celu dokonanie zmiany zachowań dewiacyjnych dzieci i młodzieży i wyrobienia w nich pozytywnych motywacji oraz akceptowanych społecznie postaw. Autorzy artykułów przekazują określony wycinek wiedzy, prezentują własne poglądy związane z profilaktyką, terapią i resocjalizacją osób nieprzystosowanych. Istotnym uzupełnieniem analiz autorskich jest literatura zamieszczona przy większości szczegółowych opracowań.

Wyrażamy przekonanie, że niniejsza monografia będzie przydatna zarówno studentom pedagogiki resocjalizacyjnej, teoretykom-specjalistom oraz praktykom zajmującym się profilaktyką i wspomaganie pedagogicznym osób z zaburzonym zachowaniem. Mamy nadzieję, że zainspiruje ona czytelników do szukania oryginalnych rozwiązań w zakresie profilaktyki, terapii i resocjalizacji niedostosowanych społecznie.

» B. Śliwerski,
M. Kowalski (red.),
**Studia z Teorii
Wychowania**, Zespół Teorii
Wychowania KNP PAN,
Gdańskie Wydawnictwo
Psychologiczne,
Gdańsk 2010, ss. 337.

Ze Słowa Wstępnego

Proces wychowania nie może być opisywany, wyjaśniany i konstruowany bez wielostronnego, interdyscyplinarnego badania jego istoty, funkcji, zakresu, form, metod i następstw. Interesuje nas nie tylko dociekanie tego, czy(-m) jest wychowanie, ale i jakim ono się staje lub jest przez nas kreowane, czemu i komu służy, a komu szkodzi i z jakich powodów? Istotne jest dociekanie jego zróżnicowanych uwarunkowań i możliwych do przewidzenia oraz zdiagnozowanych efektów. Warto też poszukiwać odpowiedzi na pytanie: jakie są mierniki wychowania? Po czym możemy rozpoznać że ów fenomen miał miejsce? Jakie są granice wychowania? Kto i w jakim zakresie jest sprawcą wychowania? Jak zmieniająca się sfera komunikacji globalnej rzutuje na wychowanie? Czy rzeczywiście upadek kategorii naukowej prawdy prowadzi do wniosku, że wyniki dotychczasowych badań naukowych nad wychowaniem - szczególnie dla wychowanków - mogą być niebezpieczne? itp. Wprawdzie pozytywizm w naukach społecznych przyczynił się do lepszego poznania obiektywnego świata, ale doprowadził też do oddalenia od niego samego podmiotu, problematyzując jego istnienie. Nie da się dłużej utrzymywać owej nieobecności podmiotu w świecie. Doświadczenie subiektywnego istnienia nie jest „tylko subiektywne”, ale jest doświadczeniem jego istnienia z zewnątrz, stąd należałoby wzmocnić dotychczasowe diagnozy m.in. o dociekania fenomenologiczne czy badania etnograficzne.

Dzisiaj wykraczamy w badaniach porównawczych teorii wychowania poza obszar własnego kraju dla uchwycenia zasięgu ich wpływów czy uniwersalizmu przestaneek, by badać wszystkie teorie bez względu na czas, w którym powstawały. Odwołujemy się do badań dzieł dla nich reprezentatywnych, o trwałych wartościach. Warto zwerifikować pojawiające się w ostatnich dekadach aporie i paradoksy wychowawcze, zbadać, czy rzeczywiście zaistniałe w dyskursie naukowym oraz w debatach publicznych mity, idee, modele, orientacje czy kierunki wychowania znajdują swoje uzasadnienie?

» M. Kowalski,
A. Olczak (red.),
**Edukacja w przebiegu
życia. Od dzieciństwa do
starości**, Oficyna Wydawnicza
„Impuls”, Kraków 2010,
ss. 381.

Zmiany zachodzące w różnych fazach życia publicznego

i prywatnego współczesnego społeczeństwa, muszą być skorelowane ze zmianami, jakie powinny zachodzić w edukacji. Prezentowana, wielowątkowa publikacja nie ukazuje pełnego obrazu całościowej edukacji człowieka. Stanowi jednak mapę wybranych problemów dotyczących edukacji w różnych fazach życia człowieka w zgodzie z potrzebami jednostek i społeczeństwa. W zamyśle autorów jest głosem w dyskusji nad potrzebą całościowej edukacji i otwarciem listy związanych z nią problemów.

Redaktorzy

>> **Modelowanie, diagnostyka i sterowanie nadrzędne procesami.**

Implementacja w systemie DiaSter pod redakcją Józefa Korbicza oraz Jana M. Kościelnego
Monografie Komitetu Automatyki i Robotyki Polskiej Akademii Nauk, Tom 14, Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, 2009, Warszawa, stron 446

W książce, będącej kolejnym (już czternastym) tomem monografii Komitetu Automatyki i Robotyki Polskiej Akademii Nauk, przedstawiono metody oraz algorytmy modelowania, diagnostyki i sterowania procesami dynamicznymi. Pozycja zawiera także prezentację algorytmów oraz technik odkrywania wiedzy w bazach danych. Omówiono problemy dotyczące budowy symulatorów procesów i obiektów, a także rzeczywiste realizacje w zagadnieniach diagnostyki procesów i systemów oraz nadrzędnego sterowania. Obszernej dyskusji poddano zagadnienia samostrojzenia jak również adaptacji nastaw pętli regulacyjnych.

Opisane metody zostały zaimplementowane w oryginalnym w skali światowej systemie automatyki i diagnostyki o nazwie „DiaSter”. Uniwersalność przyjętych rozwiązań daje możliwość jego szerokiego zastosowania w wielu gałęziach przemysłu między innymi w przemyśle energetycznym, chemicznym, farmaceutycznym a także w spożywczym. Ze względu na otwartą architekturę możliwe jest połączenie systemu DiaSter; z innymi systemami automatyki.

Książka jest skierowana do studentów, doktorantów uczelni technicznych a także do zespołów badawczych zajmujących się kompleksową automatyzacją złożonych procesów przemysłowych. Ze względu na jej interdyscyplinarny charakter może inspirować zarówno automatyków oraz informatyków współpracujących z projektantami technologii przemysłowych oraz ze specjalistami z zakresu inżynierii produkcji.

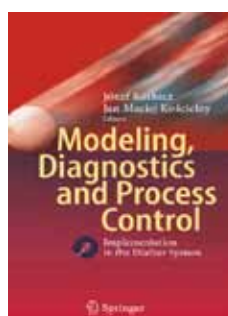
>> **Andrzej Marciniak**
JavaServer Faces i Eclipse Galileo.
Tworzenie aplikacji WWW
Helion, 2010, Gliwice, stron 384

Dzisiaj w dobie Internetu, dobry, czyli wygodny, ale także efektywny wizualnie interfejs aplikacji WWW stanowi więcej niż potęgę

jej sukcesu. Jednym z narzędzi która pozwala na tworzenie bogatych wizualnie strony to oparta o język programowania Java technologia JavaServer Faces. Język Java od lat zdobywa i ugruntowuje swoją popularność wśród programistów oraz twórców aplikacji WWW, dlatego należy się dziwić iż JavaServer Faces zdobył dużą popularność wśród programistów stron WWW. Technologia ta pozwala w prosty sposób tworzyć interfejsy użytkownika aplikacji, wykorzystujące platformę Java EE. Ten spójny i kompletny szkielet programistyczny jest obecnie najbardziej elastycznym, najlepiej dopracowanym, a zarazem najprostszym w użyciu rozwiązaniem, opartym na technologii serwetów.

Jednak „najprostszy” wcale nie musi oznaczać „prosty”, o czym z pewnością miało okazję przekonać się wielu studentów kierunków informatycznych i profesjonalnych programistów, którzy postanowili praktycznie zapoznać się z możliwościami tej technologii. Pomocną w tym momencie może się okazać pozycja „JavaServer Faces i Eclipse Galileo. Tworzenie aplikacji WWW”, dzięki której można uniknąć wielu typowych błędów i nauczyć się biegle korzystać z JSF, zdobywając przy tym kompletną wiedzę na temat mechanizmów i rozwiązań zapewniających działanie tej platformy. Oprócz omówienia podstaw technologii, nie zabrakło również prezentacji jej zastosowania w konkretnych projektach. Omówione zostały także inne ważne problemy jak min.: mechanizmy działania aplikacji WWW i sposoby ich projektowania w oparciu o język Java, podstawowe informacje na temat szkieletu programistycznego JSF, realizacja praktycznego projektu z wykorzystaniem JavaServer Faces, rozszerzanie standardowej implementacji JSF i tworzenie niestandardowych interfejsów użytkownika, a także opis środowiska programistycznego Eclipse Galileo oraz pakietu narzędzi Web Tools Platform.

W pozycji znalazły się również ogólne uwagi dotyczące estetyki i wygody interfejsy użytkownika aplikacji WWW, informacje o tym jak zacząć projekt wykorzystujący JavaServer Faces oraz przedstawienie możliwości środowiska Eclipse Galileo i opis narzędzi Web Tools Platform.

>> **Modeling, Diagnostics and Process Control Implementation in the DiaSter System**
pod redakcją Józefa Korbicza oraz Jana M. Kościelnego
Springer-Verlag Berlin Heidelberg 2010, stron 384

Monografia pt. "Modeling, Diagnostics and Process Control" to nowa edycja pozycji pt. "Modelowanie diagnostyka i sterowanie nadrzędne procesami" wydanej w Polsce nakładem Wydawnictwa Naukowo-Technicznego.

W nowym wydaniu przedstawiono aktualny stan wiedzy w dziedzinie modelowania, diagnostyki oraz kontroli procesami. Zaprezentowano zarówno rezultaty teoretyczne oraz praktyczne. W pracy podano także wiele nowych i oryginalnych zaawansowanych metod modelowania. Jednakże nie tylko, bowiem przedstawiono oryginalne techniki odkrywania wiedzy, konstrukcji symulatorów diagnostyki, a także przedstawiono charakterystykę metod nadzorowanej kontroli systemów.

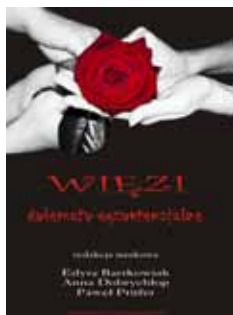
Opisywane metody pozwalają na wczesne wykrycie niedopuszczalnych stanów w procesach przemysłowych, które mogą doprowadzić do zaburzeń procesu, a także do uszkodzeń urządzeń pomiarowych a także całej linii przemysłowej odpowiedzialnej za dany proces przemysłowy.

Zastosowanie systemu DiaSter oraz przedstawionych metod zaowocowało szerokim wachlarzem możliwych zastosowań w wielu dziedzinach przemysłu jak np.: w przemyśle chemicznym, farmaceutycznym, metalurgii, a także w przemyśle spożywczym. Przyczyniła się do tego też otwartość system DiaSter, gdyż jego otwarta architektura pozwala na umieszczenie systemu DiaSter, w praktycznie dowolnym systemie kontroli.

Istotnym elementem monografii jest prezentacja teoretycznych oraz praktycznych rezultatów uzyskanych w dziedzinie diagnostyki i kontroli, uzyskanych na przestrzeni ostatnich kilku lat, we współpracy Uniwersytetu Zielonogórskiego z Politechniką Warszawską oraz Politechniką Śląską i Rzeszowską.

Książka pt. "Modeling, Diagnostics and Process Control" to ważna pozycja dla pracowników nauki, studentów automatyki, sterowania, i również informatyki, którzy chcą pracować bądź studiować w zakresie dziedziny zaawansowanej kontroli i diagnostyki procesów przemysłowych.

Informacje opracował
Marek Sawerwain
WEiIT

Więzi.
Dylematy
egzystencjonalne,
red. E. Bartkowiak, A.
Dobrychłop, P. Prüfer,
B 5, oprawa broszurowa,
s. 346, Zielona Góra 2010,
cena: 19,00 zł

Już Arystoteles przekonywał o tym, czego każdy człowiek doświadcza na co dzień: jesteśmy społeczeństwem i żyjemy w społeczeństwie. Ludzie potrzebują siebie nawzajem. Ich tworzenie społeczeństwa dokonuje się w wieloraki sposób i w różnych kontekstach. Nikt dziś raczej nie

będzie powątpiewał, że społeczeństwo, w którym toczy się codzienność jest idealne, doskonałe. Zadowolenie z relacji, które jednostka zdołała nawiązać, nie oznacza pełnej satysfakcji i poczucia, że nie mogłoby być lepiej. Kierując się zasadniczą przesłanką, że człowiek ma naturę duchową, wnioskować można, iż spełnia się właśnie w odniesieniach międzyosobowych. „Im bardziej je przeżywa w sposób autentyczny, tym bardziej dojrzewa jego tożsamość osobista”. Jednym słowem, jednostka w społeczeństwie doświadcza *deficytu relacyjności*, przede wszystkim w zakresie jakości przeżywanych więzi. Istnieje w życiu społecznym cały szereg różnego rodzaju relacji, które istnieją w przestrzeni międzyludzkiej. Wybitny polski socjolog Piotr Sztompka rozróżnia sześć rodzajów relacji, które cechują tę przestrzeń: kontakt społeczny, interakcja społeczna, stosunek społeczny, więzi społeczne, tożsamość społeczna i relacje wirtualne. Gdy mowa o więzi społecznej, uwzględnia się przede wszystkim aspekt emocjonalny, wewnętrzne i osobiste zaangażowanie się oraz to, co jest efektem takiej jakości odniesienia wzajemnego, a więc jej trwałość. Jak można wnioskować, więzi cechuje przede wszystkim stosunek międzyosobowy. Lecz czy nie można mówić o więziach, które dotyczą ojczyzny, terytorium, dorobku kulturowego, przestrzeni wiary, solidarności międzygrupowej, gdy w tych i innych jeszcze konstelacjach występuje właśnie silny element emocjonalnego przywiązania, trwałości, wieloaspektowego przywiązania?

Więź o charakterze lokalnym powstaje wtedy, gdy dana zbiorowość zamieszkuje dane terytorium (wspólnota lokalna). Wspólne doświadczenia, przeżywanie trudnych, wręcz dramatycznych zdarzeń, może wytworzyć więź pokoleniowa. To, co jest dysponowaniem wspólnych obyczajów, języka, tradycji, stawać się może podstawą dla więzi plemiennej, etnicznej czy narodowej. Społecznie istotne względy i wynikające z nich podobieństwo stają się dogodnym obszarem dla wytworzenia się więzi genderowej, rasowej, wiekowej. Zaspokajanie potrzeb, dążenie do wspólnych celów, co ma miejsce w przypadku zaawansowanego podziału pracy, generuje więzi o charakterze kooperacyjnym. Natomiast takie cechy, jak ekskluzywność czy intymność dotyczą więzi przyjacielskiej i miłosnej. W końcu, wyznawanie tych samych wartości, stała gotowość, by je afirmować, wyznawać, propagować, stawać w ich obronie, wytwarza więzi religijne, polityczne czy aksjologiczne.

[Fragment Wprowadzenia]

Poznanie Orzeszkowej.
W stulecie śmierci
(1910-2010),
red. I. Sikora, A. Narolska,
B5, oprawa broszurowa,
s. 402, Zielona Góra 2010,
cena: 33,00 zł

Z bogatej twórczości Elizy Orzeszkowej, mimo upływu stu lat od śmierci pisarki, nadal powszechnie znane są jedynie nie-

liczne dzieła. Do nich należą te najwybitniejsze, jak *Nad Niemnem*, *Cham*, *Meir Ezofowicz* czy *Bene nati*, jak i te najpoczytniejsze, *Pamiętnik Wacławy* oraz nowele wpisane do kanonu szkolnego (A... B... C..., *Dobra pani*, *Tadeusz*). Stan badań nad wczesnym i dojrzałym okresem twórczości pisarki, co nietrudno zauważyć, jest niezwykle obszerny. Z pewnym niedostatkiem mamy jednakże do czynienia w przypadku recepcji utworów Orzeszkowej z lat 1890-1910, jak i stanu badań nad nimi. Tendencja do traktowania ich jako przejawów kryzysu twórczego pisarki oraz formułowanie o nich nieprzychylnych sądów sprawiły, że wiele z późnych dzieł autorki *Melancholików* na długi czas popadło w zapomnienie. Ostatnimi laty obserwujemy jednak wzmożone zainteresowanie twórczością Orzeszkowej, które owocuje nie tylko nowymi odczytaniem znanych dzieł pisarki, ale i badaniami nad jej „modernistycznym” dorobkiem. Niniejszy tom wpisuje się w ów krąg zainteresowań. Jego celem jest wypełnienie pustych miejsc w stanie badań nad pisarstwem Orzeszkowej oraz spojrzenie na jej późną twórczość z nowej perspektywy.

I tak, dostrzeżona przez autorów tekstów poetyzacja, nastrojowość oraz symbolika ostatnich utworów pisarki, pozwoliła potwierdzić, sformułowaną już wcześniej tezę, o jej „uleganiu” modernizmowi; zaakcentowanie semantyki melancholii zaowocowało przedstawieniem w nowym świetle *Melancholików* oraz *Anastazji*, perspektywa mitu zaś odkryła zdumiewającą wręcz kunsztowność *Krzaku bzu*.

„Późna” Orzeszkowa jawi się w zawartych tu pracach jako baczna obserwatorka współczesnej cywilizacji, dostrzegająca początki procesu globalizacji, jako rzeczniczka równouprawnienia kobiet, a wreszcie jako człowiek smutku, samotności i cierpienia, czego najdobitniej dowodzą jej ostatnie listy. W miarę upływu lat - jak wykazują autorzy - pisarka coraz chętniej rozczytuje się w dziełach Jana Kochanowskiego, zacieśnia artystyczne związki z romantycznymi wieszczami, a próbuje elementy modernistycznej poetyki oraz twórczość niektórych młodopolskich pisarzy. Obszerna epistolografia autorki *Gloria victis* okazała się wprost bezcenna dla badań historyczno-literackich, których rezultatem stały się publikowane tu rozprawy.

W prozie powieściowej oraz w małych formach narracyjnych Orzeszkowej dostrzeżono także istotne tematy i motywy literackie. Przyjęta przez badaczy perspektywa przestrzeni literackiej przyniosła cenne konstatacje na temat obrazu i funkcji miasta (Wilna) we wczesnych utworach pisarki oraz semantyki wnętrza; wiele uwagi poświęcono także funkcjom motywu dobrej pani i krzyża. Szczególną wartość temu stanowią omówienia, nieznanej do tej pory, rozprawy Orzeszkowej o kobietach, teatralnej adaptacji i recepcji powieści *Bene nati*, a wreszcie szkolnego (i nie tylko) odbioru dzieł pisarki. Tekst dotyczący ostatniej z wymienionych kwestii zawiera cenny postulat poszukiwania w twórczości Orzeszkowej wartości ponadczasowych i uniwersalnych, jeśli ma ona zostać ocalona od zapomnienia. Dorobek ostatnich dwudziestu lat pisarstwa autorki z myśli wieczornych daje ku temu świetną sposobność. Z tym też przesłaniem oddajemy nasz tom w ręce Czytelników.

[Ze Wstępu]

L. Libera,
Mickiewicz i medycyna.
Szkice romantyczne,
oprawa broszurowa,
s. 246, Zielona Góra 2010,
cena: 26,00 zł

Teksty rozrzucone po czasopiśmie, książkach konferencyjnych i jubileuszowych - składają się na niniejszy tom. Znajdą się w nim także teksty dotąd niedrukowane. Rozrzut czasowy - lat trzydzieści. Nie usiłowano uzupełnić i dopasować do bieżącego stanu badań. Niech pozostaną świadectwa zmagania autora z romantyczną materią na przestrzeni tych trzech dziesięcioleci. Dokonano jedynie drobnych zmian, poprawiono tu i ówdzie oczywisty błąd językowy, błąd w druku. Niekiedy są to minimalne retusze stylistyczne. Na końcu każdego szkicu podano adres bibliograficzny pierwodruku. Brak takiej informacji jest wskazówką, iż tekst jest drukowany tu po raz pierwszy.

[Od autora]

W Szwajcarii był już kilka razy. Najpierw przejazdem z Niemiec do Włoch (jesień 1829), w niecały rok później wędrował z Krasieńskim i Odyńcem pieszo po Alpach (lato 1830), potem znalazł się w Genewie dziwnym nieomal trafem w drodze do powstańczej Polski (maj 1831), wreszcie przyszło mu w Bex, małej miejscowości nad Rodanem, pielęgnować śmiertelnie chorego Garczyńskiego (lato 1833).

Szwajcaria nie podobała się Mickiewiczowi, przyroda i klimat wprawiały go w zły humor. Nadto okoliczności sprawiały, że pobyty w Szwajcarii zbiegały się z okresami wielkich zmartwień i psychicznych depresji. Więc skojarzenia były negatywne. Ale tym razem nie było miejsca na grymasy i humory. Październik 1838 roku. Po raz piąty w swym życiu Mickiewicz wybiera się do Szwajcarii. Tym razem jedzie tam za chlebem. Od kilku lat jest głową rodziny. Odpowiedzialny za materialny byt żony i dzieci (córka Marysia skończyła trzy lata, mały Władzio dopiero co się urodził), po doświadczeniach upokarzającej biedy, bez źródła stałych dochodów, wyrusza w drogę, by ubiegać się o wakujące stanowisko profesora literatury klasycznej w Akademii Lozańskiej.

[...] Najpierw chciał zostać lekarzem. Do spółu z Czeczotem złożył podanie w Instytucie Medycznym. Podania obydwu kandydatów odrzucono (nie wiemy dlaczego). Mickiewicz musiał się zadowolić przydzielonym mu miejscem na Wydziale Fizyko-Matematycznym. Ale studia pod okiem braci Śniadeckich nie nęciły go zbytnio. Przeniesie się na filologię. Nauki humanistyczne nie były jednak mocną stroną Uniwersytetu Wileńskiego. (Nie odmieni tego stanu rzeczy działalność - krótka - Joachima Lelewela.) Gdyż znacznie wyżej stały nauki przyrodnicze - najwyżej medycyna. Wydział Medyko-Chirurgiczny był obsadzony wieloma znakomitościami z profesorem Józefem Frankiem na czele. Jego ojciec, profesor medycyny Johann Peter Frank (Austriak) był sławny w całej Europie. Syn poszedł w ślady ojca i stworzył w Wilnie medycynę uniwersytecką i kliniczną na wysokim poziomie, porównywalnym z ośrodkami niemieckimi (Getynga).

[Fragmenty: s. 114, 122]

Dydaktyczna użyteczność komputerów,

red. E. Baron-Polańczyk,
B 5, oprawa broszurowa,
s. 248, Zielona Góra 2010,
cena: 26,25 zł

W rozważaniach dotyczących możliwości wykorzystania komputerów w edukacji zwraca się uwagę na bardzo szerokie jego aplikacje. Ogólnie w pedagogice, a szczególnie w pedagogice dorosłych, komputer można wykorzystać w takich sferach edukacyjnych, jak: proces kształcenia, doksztalcania, samokształcenia; diagnostyka i terapia pedagogiczna; badania pedagogiczne; organizacja i zarządzanie edukacją. Z kolei, w aspekcie taksonomii zastosowań technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK) w pedagogice, Bronisław Siemieniecki wymienia pięć obszarów: a) TIK w pedagogice specjalnej; b) TIK w procesie wychowania; c) TIK w nauczaniu-uczeniu się; d) TIK w zarządzaniu edukacją; e) TIK w badaniach edukacyjnych. W podjętej dyskusji na uwagę zasługuje obszar trzeci obejmujący proces nauczania-uczenia się (dydaktykę), do którego autor zalicza także - oprócz stosowania komputera w kształceniu na odległość, samodzielnym zdobywaniu wiedzy, bibliotece szkolnej, procesie ewaluacji - komputerowe wspomaganie kształcenia⁴. Rozpatrując wykorzystywanie komputerów w procesie kształcenia, należy mieć na myśli przedsięwzięcia związane z nabywaniem wiedzy, umiejętności i wartości, monitorowaniem procesu dydaktyczno-wychowawczego, tworzeniem baz wiedzy (np. bibliotecznych).

[...] Monografia dotycząca dydaktycznej użyteczności komputerów adresowana jest do tych wszystkich, których interesują aspekty procesu wykorzystywania technologii informacyjno-komunikacyjnej w szeroko rozumianej edukacji. Przedstawiane zagadnienia mogą być przydatne nie tylko dla badaczy podjętej problematyki, ale i dla studentów (szczególnie kierunku edukacja techniczno-informatyczna i specjalności edukacja medialna i informatyczna) oraz nauczycieli praktyków, wdrażających nowe technologie do zawodowej praktyki (nie tylko zajęć komputerowych i informatyki).

[Ze Wstępu]

można nie dostrzegać tego, że cywilizacyjne i kulturowe uwarunkowania aktywności seksualnej sprawiają, iż ludzie coraz częściej podejmują zachowania ryzykowne. Do takich uwarunkowań można zaliczyć, między innymi: zwiększające się tempo życia, liberalizację obyczajową, problemy zdrowotne, stres, ogólne osłabienie kondycji psychicznej. Przyczyny podejmowania ryzykownych zachowań seksualnych mogą być różne, od braku asertywności w kontaktach seksualnych, niskiego poczucia własnej wartości, toksycznych relacji z partnerem, braku świadomości dotyczącej przeszłości seksualnej partnera przez podejmowanie współżycia pod wpływem środków psychoaktywnych, poszukiwanie wrażeń seksualnych i traktowanie ryzyka jako dodatkowego bodźca pobudzającego, chęci spróbowania czegoś nowego, zakazanego, ekscytującego, posiadanie niskiej samooceny w roli partnera seksualnego, aż po stereotypowe przekonania kobiet o konieczności bycia bierną w relacjach seksualnych. Wszystko składa się na to, że żyjemy w ryzykownej dekadzie.

Niniejsza publikacja, tak właśnie zatytułowana, jest drugim wydaniem książki, która ukazała się w 2006 r. Chociaż było to opracowanie wyników badań poświęconych seksualności osób w wieku prokreacyjnym w dobie zagrożeń, jakie niesie epidemia HIV/AIDS, to wielu czytelników potraktowało ją jako źródło wiedzy na temat aktywności seksualnej współczesnych Polaków, doceniając to, że zaprezentowano w niej porównawczą analizę wyników trzech tur badań (z lat 1997, 2001 i 2005). Ponieważ od 2005 r. w Polsce nie przeprowadzono reprezentatywnych badań w tej dziedzinie, otrzymywałem od kilku lat wiele próśb o wznowienie tej książki, gdyż coraz więcej osób zarówno reprezentantów różnych dziedzin nauki, jak i praktyków - pedagogów, psychologów, lekarzy, terapeutów, pracowników socjalnych - częściej postrzega zdrowie seksualne jako ważny czynnik decydujący o satysfakcjonującym życiu człowieka. Liczyłem, że w tym roku będę mógł opublikować wyniki badań uzyskane w kolejnej, czwartej już turze badań seksualności Polaków w wieku reprodukcyjnym. Niestety, chociaż udało mi się zrealizować inne, znaczące badania, między innymi seksualności osób niepełnosprawnych ruchowo, seksualności osób mających 50 i więcej lat życia i seksualności internautów, to na ten projekt nie udało mi się do dzisiaj uzyskać funduszy. W tej sytuacji postanowiłem zgodzić się na wznowienie niniejszej książki, nie tracąc nadziei na kontynuację tego ważnego projektu badawczego.

[Ze Wstępu]

Z. Izdebski,
Ryzykowna dekada.
Seksualność Polaków
w dobie HIV/AIDS.
Studium porównawcze
1997-2001-2005, wyd. 2 poprawione,
B5, s. 140, Zielona Góra 2010,
oprawa broszurowa: 20,00 zł;
oprawa twarda: 30,00 zł

zebrała Ewa Popiłka
Ofcyna Wydawnicza

Badając seksualność Polaków na przelomie wieków, nie